

[Jens Møller]

flation, betalingsbalanceunderskud, gæld til udlandet, dårlig konkurrenceevne og arbejdsløshed.

Det er klart, at alle mennesker gerne vil have så stor en del af forbrugsmulighederne, som det kan lade sig gøre, men kendsgerningerne er, at hvis disse forbrugsmuligheder set over et helt felt bliver større end samfundets produktion, medfører det netop de ulykker, jeg nævnte for et øjeblik siden. Derfor er vort hovedproblem i virkeligheden: hvordan skal vi indrette os i Danmark på en sådan måde, at indkomststigningerne kommer til at svare til stigningerne i produktionen? Eller sagt på en anden måde: hvordan skal vi indrette os, så de lønstigninger, man får, bliver reallønsstigninger? Lønstigninger ud over reallønsstigningerne er nemlig kun det, at man tildeler hinanden flere papirpenge, der ikke har nogen reel værdi. Når det går ud over produktionsstigningen, bliver der ikke mere at fordele, og så medfører det inflation og de andre ting, jeg nævnte før. Det er til ringe og kortsigtet gavn for nogle få. De får en fordel på klods, kan man sige, men det er til skade for mange, til skade for de arbejdsløse, til skade for hele samfundet og især til skade for fremtidens beskæftigelse.

Dertil kommer, at en sådan udvikling har en selvforstærkende virkning. Selve det, at man får inflation, medfører som sagt underskud på betalingsbalancen, det giver igen nødvendigheden af højere rente, og det giver højere omkostninger, dårligere konkurrenceevne og flere arbejdsløse, og så kunne vi begynde forfra igen. Det er den onde cirkel, vi er kommet ind i her.

Alle mennesker kan sikkert se det vanvittige i, at vi i Danmark i dag har omkring 200.000 mennesker uden beskæftigelse. Den produktion, som de kunne have produceret, ville have kunnet opveje netop det underskud, vi har over for udlandet, det underskud, som er med til at give os endnu flere arbejdsløse. Derfor må vi have standset den onde cirkel, vi må så at sige have strømmen til at gå den anden vej, og jeg tror ikke, der er mange, der vil mene, at det foreliggende finanslovsforslag vil være nogen større hjælp hertil.

Kristeligt folkeparti har anvist, hvad der skal til, vi har anvist det i vores forkætrede og udskældte Q-plan, hvori hovedpunktet var oprettelsen af et indkomstkontrolråd. Navnet

var måske ikke allerheldigst valgt, fordi det kan give visse tanker visse steder om statsstyrieri o.lign., men det var ikke det, der var meningen med det. Meningen var ganske enkelt den, at man skulle have en fast institution, hvor der kunne foregå et samråd imellem arbejdsmarkedets parter, folketinget og Nationalbanken. Og hvad skulle formålet så være med det? Det skulle først og fremmest være, at man her, hvor alle parter var repræsenteret, sammen skulle finde ud af, hvad der var råd til at give af lønstigninger. Man skulle sætte lønudviklingen i forhold til produktionsstigningen. Man skulle med andre ord sikre, at de lønstigninger, der blev tale om, var reallønsstigninger og ikke bare flere papirpenge uden dækning.

Det, der måske vanskeliggør en sådan løsning, er, at det kun er ca. 80 pct. af landets befolkning, der er lønmodtagere, medens vi har omkring 20 pct. selvstændige erhvervsdrivende. Det er vel naturligt, at lønmodtagerne, når man kræver tilbageholdenhed af dem, tænker på, at det så vil betyde, at andre skal have større indtægter. Jeg tror, det er nødvendigt, hvis vi skal komme dette til livs, at gennemføre visse ændringer på det skattemæssige område, således at disse selvstændige erhvervsdrivende skattemæssigt bliver gjort til en slags lønmodtagere. Det vil sige, at det, de trækker ud af virksomheden til eget privatforbrug, må betragtes som deres løn, og det må beskattes og kontrolleres på samme måde som alle andre lønninger i dette land. Det, der derimod bliver stående i firmaet som investering og dermed til fordel for alle, må beskattes på en anden og lempeligere måde, f.eks. noget i retning af selskabsskatten. Dette sidste kan man også sammenholde med kristeligt folkepartis forslag om lønmodtagernes medengagement, hvor det så ville betyde, at en del af disse investeringer, altså de penge man lod stå i virksomheden, skulle tilfalde de til enhver tid ansatte i virksomheden som en slags medarbejderfond. Disse to ting tilsammen ville løse en lang række problemer.

Et andet problem er spørgsmålet om værdistigningen på fast ejendom og den høje rente. Også disse problemer ville være langt, langt lettere at løse, for i det øjeblik vi fik standset inflationen, ville vi automatisk få en lavere rente og en langt mindre værdistigning på fast ejendom.